

ikke være nogen Strid imellem dem. Jeg skulde derfor vedblivende anbefale, at man fremmer denne Lov paa den Maade, der forekommer mig at være hensigtsmæssigt, nemlig at man strax nedsetter et Udvalg i Sagen.

Lüttichau: Jeg veed ikke, om man har havt noget Tilfælde af denne Natur før her i Forsamlingen; mig forekommer det, at det vilde lede til et ganske besynderligt Resultat, naar der blev nedsat et særskilt Udvalg over det Forslag, der nu foreligger. Jeg sætter, at dette Udvalg kom til det Resultat, at der skal gives Fideicommissbestodderen den Tilladelse, som der er foreslaaet, og at det andet Udvalg, som er nedsat i Fæstefløsningsagen, kom til det modsatte Resultat, saa vilde jo, naar Forsamlingen først antog det første Udvalgs Forslag og gik ind derpaa, og denne Sag saaledes var afgjort, det hele Arbejde, som det andet Udvalg leverede, være aldeles spildt og til ingen Nytte. Jeg nærer aldeles intet Ønske om, at det Udvalg, som behandler den større Sag, skal faae sit Arbejde søroget; jeg troer, at der vil være tilstrækkelig Beskæftigelse for os i lang Tid; men jeg kan ikke forestille mig, at det skulde være hensigtsmæssigt angaaende den samme Gjenstand, — om der end er enkelte smaa Afvigelser —, at nedsatte to Udvalg. Det troer jeg ikke hidtil er skeet.

Drejer: Jeg er ved hvad der er udtalt ikke bragt til at forandre den Anskuelse, jeg har, at man, ved at henvise nærværende Sag til det Udvalg, der er nedsat i den anden nævnte Sag, ligesom lægger en Hæmsko paa begge Sagers Fremme; og, da jeg ønsker dem begge fremmede, maa jeg vedblive det Forslag, jeg engang har gjort.

Formanden: Den 3die Landsstingsmand for første Kreds har begjært Ordet; men han har allerede havt det tvende Gange. Dersom der imidlertid ikke fra Thingets Side er Noget derimod (Nei! Nei!), vil Ordet være ham givet.

J. G. Larsen: Ja, jeg vilde blot erindre imod, hvad den ærede 1ste Landsstingsmand for 10de Kreds (Lüttichau) bemærkede, at der virkelig foreligger ganske forskellige Spørgsmaal, nemlig det første, om man skal give vedkommende Lehnbestoddere og flere An-

dre ved denne Lov en Ret til at afhænde under en vis offentlig Control m. v., og det andet, om man ved den anden Lov skal ikke blot gjøre det til en Ret, men ogsaa til en Pligt for dem at afhænde, naar det forlanges af Bonden. Den Hypothese, som den ærede Landsstingsmand opstillede om, at Udvalgene muligen kunde komme til et ganske forskjelligt Resultat, idet nemlig det ene antog, at man skulde indrømme Lehnbestodderne Ret til at afhænde, men det andet, at man skulde nægte dem denne Ret, troer jeg ikke godt kan opstilles. Det er jo nemlig, som bekendt, allerede saa godt som en given Ret, at de kunne afhænde, det vil sige, at de efter visse givne almindelige Regler kunne faae Bevilling til at afhænde, hvilken Bevilling ikke nægtes, naar de almindelige, foreskrevne Betingelser ere tilstede. Der handles altsaa egentlig her kun om at erholde en Lov, hvorved de fritages for at ansøge om en saadan speciel Bevilling, en Ansøgning, som det af let forklarlige Grunde kan faare flere af de paagjældende Mænds Tøfeller at indgive.

Bergsøe: Jeg skal tillade mig at anbefale det Forslag, som er blevet gjort om, at Sagen maatte gaae til 1ste Behandling, og at det først efter denne 1ste Behandlings Tilendbringelse blev at tage under Overveelse, hvorledes man vilde forholde sig med Hensyn til Spørgsmaalet om et Udvalg. Jeg troer navnlig, at det særligt interesserer Medlemmerne af det Udvalg, som allerede er nedsat til at tage Forslaget om en Tvangslav under Overveelse, at Sagen saaledes kom til 1ste Behandling, fordi begge disse to Lovforslag staae i en meget nøie indvortes Forbindelse med Hensyn til flere Puncter, men dog i visse andre Henseender indeholde meget afvigende Bestemmelser. Saaledes er der i det ene, nemlig det idag foreliggende Lovforslag, bestemt, at Fideicommissbestodderen, naar han sælger, skal kunne forbeholde sig 10 pCt. af Kjøbesummen, medens der i det andet Forslag er bestemt, at hele Kjøbesummen skal tilfalde Fideicommissarius uden Afkortning. Jeg troer, at, naar Sagen kom til 1ste Behandling, vilde man have en nøiere Kundskab om, hvorledes Meningen var blandt Comiteens Medlemmer i det andet Ud-